

Јаара БЕН ДАВИД

## КОЛАЖ

\*

Како пронаћи време за себе  
и онда када треба да пронађем себе  
у времену. Оно што видим крајичком ока  
није баш оно обавезно.

Све тече — по старој изреци,  
седи у мени и ћути  
оно што ће доћи то је оно што ће бити,  
што ће се одиста збити.

\*

Умрла је преступне године, која је случајно била  
и година кишна.

Целе зиме ударао је ветар, залетао се  
ветар, обарао предмете  
из руку мојих због туге других  
у коју ја крадомице завирујем.  
»Ако се будем радовао, плакаће срце моје« —  
а мислио је на радост очију.

Да није тесне везе између  
смрти и часног повлачења из ње  
не би се тамо родила песма.

\*

## Мајци

»Опај ко изгуби у борби није увек поражен« (Анонимус)

У спомен на њу сада исказујем  
на малом парчету хартије  
(које ћу ставити у фијоку између  
осталих цедуљица које чувам  
од свега чуваног) —

тугу до стопала ножних.

У поновној редакцији откривам:

Испила је  
до краја.

Какве ли чистоће на дну чаше,  
као у очима њеним које се опраштају у одступању.

Зато сам се вратила својим траговима  
да пристигнем трагове. Нисам знала да је бол  
пети елемент од кога је састављен свет  
(по модерном схватању).

Њега он грли  
тако медвеђим загрљајем.

»Количина суза на свету је постојана,  
само се њихово место мења као жива« —

рече ми Бекет који је тамо узалудно чекао на Годоа,  
али га нисам цитирала  
до сада.

*Израел ЕЛИРАЗ*

## ПРЕД ПУТОВАЊЕ

Сада када полазим у место у које ноћу  
одбијам да идем, ухвати ме страх велики,  
који увек препознам пред пут и у току пута.  
Одједном се бела одаја ушлиће без влакана гласа унаоколо  
и ја указујем на бедне тачке на телу свом: овде,  
овде. Молим да помогну другом неком човеку,  
мојих година, мога лика, поред мене, који се не стиди да плаче  
и да мења браве на вратима не знајући да ли сам унутра  
или напољу, — значи да сам изгубљен потпуно,  
сам самцит, у страви која према мени белу главу приклања.  
Не може се вратити изгубљена ствар. Чак ни бол  
за изгубљеним губи се у познатој ми буци  
песме која је изгорела у ноћи на месту  
где ме је снапало гушење и страх велики  
који увек препознам пред и у току пута.  
Шта се ту може учинити?  
Покупити речи и причати о своме животу што је могућно лаганије.  
А ти, која ниси видела како сам остарио  
знајући да је потпуно природно ићи према мраку,  
пужаш ми врх прста: »Додирни«, —  
изненађујућа празна чаробна реч...

## ОВДЕ СУ ПРОШЛИ РАТОВИ

Овде су прошли ратови и нису покренули смокву  
која ми је симбол за парче поља  
које ме прати,  
држи ме за одело, а ја по своме.  
И ти дођи мени.

Оно што се чује као ветар и јесте ветар,  
а што се види као крв и јест крв,  
камен је вечито камен  
и када је трава под њим или море.

Стави руку на мене.  
Идем према уском отвору усеченом у долини  
којом иде онај за којим желим да идем,  
зна: увек ће једнога од нас нестати,  
и ко ће доћи већ је дошао и већ отишао.

*Превела с хебрејској ЖЕНИ ЛЕБЛ*